

с длан, поправи смачканите места. Заби взор в ситните букви.

И дигна чело, жълт като восък.

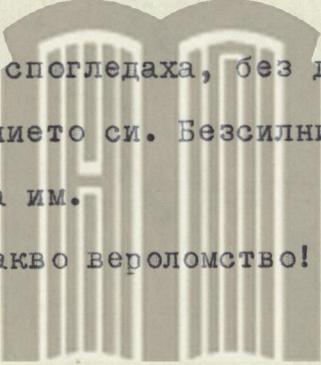
Сън ли бе това? Не, невъзможно бе.

Той отново прехвърли набързо редовете, недоумяващ. Тъй невероятна бе вестта.

На 15 август в Константинопол бе пристигнал, с 1^{1/4} галери латинска войска бившият иерусалимски крал Жан дъо Бриен. Посрещнат възторжено от бароните и народа, той се отправил към църквата Света София, където бе извършен брака на дъщеря му Мария, с малолетния Бодуен Втори, а сам Жан дъо Бриен бил коронясан за император-настайник. Това станало вседствие тайното решение, което бароните взели още през 1229 година, на съвета, който станал в Перуджия в присъствието на папата.

Всички отново се спогледаха, без да могат да намерят дума, с което да изразят удивлението си. Без силни да изкажат негодуванието, което пламтеше в сърцата им.

Каква дързост! Какво вероломство! Какво ехидно коварство! Каква измама!

Александър и Иоаким бързо се спуснаха по стълбичката нагоре, подириха с тревожен взор самодържеца. Иоан Асен се разхождаше с гневни крачки нагоре-надолу по тясната площадка, скръстил ръце на гърба си, навел чело в тежка размисъл. Когато дочу стъпки, той се спря, извърна се. В очите му се таеше безкрайна скръб. Две горчиви гънки изпъваха устинет му надолу, в презителна гримаса.

Александър протегна ръце към него.

- Асене! Асене! Как е възможно! Каква обида! Такъв позор! Да дръзнат това, тия нехвелити латини, тия провални измамници!

Царят поклати глава.

- Кой можеше да повярва, че съществува подобно притворство? Още през април на 1229 година! И от тогава те са криели тайната си, могли са толкова дълго да лицемерят, да ме мамят, да се преструват... О!